

Les mentides de Clinton

Amb una mica de sort, el president americà Bill Clinton passarà a la història per haver mentit sobre les "relacions sexuals poc apropiades" mantingudes amb una becària grassoneta anomenada Monica Lewinsky dins el despatx oval de la Casa Blanca. O com un faldiller incorregible, especialitzat a ensenyar el seu "aparell reproductor" a les cambres dels hotels d'Arkansas —d'on va ser governador una colla d'anys—, a pessigar el cul de les secretàries del seu equip electoral o a grapejar els davants de les administratives de la seu presidencial. Com una víctima emblemàtica, en definitiva, del "macarthisme sexual" portat a terme pel fiscal especial Kenneth Starr i auspiciat a fons per la majoria republicana representada al Capitoli de Washington.

Però, allò que serà realment difícil és que el primer mandatari americà acabi essent recordat per l'opinió pública del seu país com l'home que els va enganyar en matèria de política internacional tant com va voler, es va inventar enemics inexistents quan li va semblar, i els va enredar com beneïts per justificar decisions agressives contra hipotètics "estats enemics". I tot això, a més d'aixecar les faldilles del personal femení a tort i a dret, és el que Clinton ha fet.

Ara, els principals diaris americans han començat a publicar informes confidencials de la CIA i serveis d'intel·ligència que desmenteixen rotundament les informacions que va fer servir Clinton per justificar l'ordre de bombardejar amb míssils una fàbrica de productes farmacèutics al Sudan i uns quants camps de refugiats en territori afganès. Els atacs van dur-se a terme el dia 20 d'agost, dies després dels atemptats amb cotxe bomba a les delegacions diplomàtiques americanes de Kenya i Tanzània. El president americà, assetjat en aquell moment per l'escàndol Lewinsky, es va retirar a descansar uns dies amb la família (Hillary, Chelsea i el gosset) a la zona californiana de Vineyard i, de cop i volta, es va despenjar amb la decisió d'atacar el Sudan i l'Afganistan, alegant que la fàbrica farmacèutica d'Al Shifa produïa en realitat gas nerviós VX i que els camps en territori afganès encobrien bases d'entrenament dels homes d'Osama Bin Laden, l'anomenat

banquer-terrorista i principal acusat d'haver promogut els atemptats contra les ambaixades dels Estats Units als països africans. Els governs d'Alemanya i de la Gran Bretanya van arrufar el nas amb incredulitat des del primer moment, però la resta del món va optar per callar. I l'operació de càstig, que va produir desenes de morts civils, va ser presentada com un avís als hipotètics terroristes islàmics.

Però la realitat és que els informes de la CIA, que documentaven l'existència de vincles entre el govern sudanès i les activitats terroristes, eren falsos —proporcionats per agents locals poc fiables i a partir de material de segona mà—, i la Casa Blanca sabia perfectament que les instal·lacions d'Al Shifa no tenien cap secret, que només s'hi produïen fàrmacs contra la malària i productes innocents. La decisió de bombardejar va ser presa, en realitat, amb una sola mostra de terra aplegada a l'exterior de la fàbrica per un agent local de la CIA i que, després d'anàlitzada, sembla que presentava rastres d'empta, un agent químic susceptible de ser utilitzat per preparar el gas nerviós anomenat VX. Que la planta farmacèutica d'Al Shifa fos finançada pel milionari saudita Bin Laden també s'ho van treure de la butxaca. Però ja se sap, *se non è vero, è ben trovato*.

La decisió de l'atac fou presa per Clinton en una reunió reduïda de sis dels seus consellers i qui, al final, va suggerir els objectius més apropiats va ser el general Hugh Shelton, cap de l'Estat Major. A la sala hi havia també George Tenet, director de la CIA, la secretària d'Estat, Madeleine Albright, i el conseller de Seguretat, Sandy Berger, que es van mostrar força entusiastes amb la idea. La popularitat del president era cada vegada més baixa i calia demostrar al poble americà —i a tota l'opinió pública internacional— que no l'havien afeblit. I cosa més important, que continuava tallant el bacallà al món.

"Finalment, si les coses van mal dades —assegura un diplomàtic amb bons coneixements del funcionament del Departament d'Estat americà— Clinton sempre podrà dir que el van enredar els nois de la CIA. Que no en sabia res. Ha demostrat que té cara per a això i molt més."

XAVIER VINADER

"Si les coses van mal dades, Bill Clinton sempre podrà dir que el van enredar els nois de la CIA. Que no en sabia res. Ha demostrat que té cara per a això i molt més."